

Jakub Petr Kos

ARCHANDĚL KRVAVÁ KŘÍDLA

COO
BOO

Archanděl Krvavá křídla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Petr Kos

Archanděl - Krvavá křídla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jakub Petr Kos

ARCHANDĚL

KRVAVÁ KŘÍDLA

COO
BOO

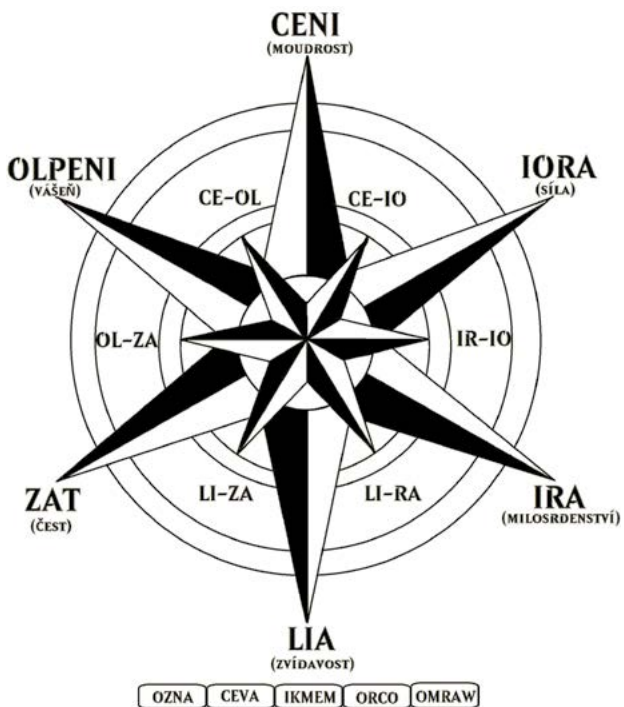
© Jakub Petr Kos, 2022
Illustrations © Barbora Žižková, 2022

ISBN tištné verze 978-80-7661-595-3
ISBN e-knihy 978-80-7661-618-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-619-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-617-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

PROLOG

Chtěl jsem ti říct, že jsi tou nejúžasnější bytostí, na niž můj zrak spočinul. Že jsi teď nezvratně mou součástí, bez které bych už nikdy nebyl kompletní. Ale nyní je již přespříliš pozdě. Příliš pozdě říci: „Miluji t .“

– z úvodu básnické sbírky *MÉ JEDINÉ*

1. OZNA ROKU 60 PŘED RADOU

Husté šedivé mraky táhnoucí se po obloze od obzoru k obzoru zakrývaly slunce tak dokonale, že jimi nepronikl jeden jediný paprsek. Veškeré světlo pocházelo z magické změti barevných světel, formujících se do fantastických tvarů. Ze země připomínala prášek mnoha barev připadající se v misce hned na jednu, hned zas na druhou stranu.

Zároveň se pomalu rozkládala, jak se světélka formovala do podoby jiskřících kamenů padajících k zemi. Již za letu se drahokamy přetvářely, a tak to, co se stalo se zemí, už připomínalo více lidskou bytost než mystický krystal. Nahátla, postupně pozbývající jasů, se chouli-la k chladné zemi. Na která už se rozpohybovala a teď se pokoušela postavit, leč marně.

„Co jsi to udělala?“

Aurora neodpověděla. Jen letmo pohlédla na příchodícího – boha bohyní, jenž jako projekce své lidské podoby stál pár kroků za jejími zády.

„Tohle přece –“

„Vím, co chceš říct,“ přerušila ho bohyně.

„Vždyť ani nevypadají tak, jak mají.“

Zároveň se zhroutila sama do sebe. S ohlušujícím tleskem z jejího středu vyletlo několik posledních kamenů, zářících jasněji než všechny ostatní.

„Podívej, kolik jich je. Tohle jsme přece nechtěli.“

„Myslíš si, že to nevím?“

„Je to neodpuštělné.“

„Já...“ povzddechla si bohyně a zatřepala křídly, „mám la jsem strach.“

„Ohrozí to všechny naše plány.“

Aurora se k němu otočila. Chvilí probodávala pohledem hlínu pod nohama svého milence a pak zvedla své velké překrásné oči, v nichž byla uvažující sama duha, k jeho tváři.

„Možná to tak může být,“ pravila.

„To je absurdní. Vidiš je? Je jich nejméně padesátkrát tolik. Bude to pohroma pro celý svět. Celý Hillandon bude trpět. Začne to na Archae, ale tady se nezastaví. Dříve či později opustí zemi v blízkosti slunce. Překlenou oceán a podmaní si i Saahiz.“

„Vidiš je?“ hlesla Aurora zarmouceně, rozhlížejíc se kolem sebe. „Jsou ztraceni. Nedovedou se ani postavit. Máš pravdu, nejsou, jací mohou být, hrozbu však nepřestávají – naopak. Nikdy ni jejich nedosáhnou.“

„Pak je zabijeme. A my žijeme za tím od začátku.“

„Ne,“ div nevykřikla bohyně. „Jednou jsou to mé děti. Postarám se o ně. Postarám, když budou mít někoho, kdo je povede.“

„To nedovolím. Víš přece, že naše místo je jinde. A navíc – nikdy by nemohli být plnohodnotným hrdým národem, kdyby od svého zrození jen následovali boha jako housata svou matku. Nicméně ti musím dát za pravdu. Potřebují v děce. Někoho, kdo na ně dohlédne. Aby se nevymkli kontrole. Kdo je udrží na správné cestě.“

„Jsou tak slabí,“ zamumlala nepřítomně bohyně. „Ta síla, kterou jsem jim chtěla dát... Rozprostřela se mezi nimi všechny.“

„Je to tak lepší.“

„Mé děti dostanou to, co si zaslouhují,“ zavrčela. „Tak jako tvoje.“

„Já se o to postarám, matko.“

Oba bohové pohlédli doprava, kde se právě zhmotnila další bytost. Tmavovlasý mladík od ní do tógy zářivě jako samo slunce. V ruce držel housle, mezi uka-

zovákem a prost edníkem svíral smy ec. Zpoza levého ramene mu vy nívala rukoje me e.

„Seherafe, co tady d láš?“

B h, zt lesn ní krásy, perfektní spojení obou svých rodi , se usmál. Tak jak to d lával vždy. Odhalil své dokonalé zuby t pytící se jako hv zdy na no ní obloze a v o ích mu zajisk ilo.

„Elirha m la tušení,“ vysv tlil. „P ipadala jsi jí rozrušená.“

„Elirha se musí nau it, kde je její místo,“ rozohnil se Seheraf v otec.

„Ne, to je v po ádku.“ Aurora ho zadržela pozvednutím ruky. „Už je pozd mí v tom zabránit, synu.“

„To vím. V d l jsem to, už když jsem sem vyrazil. Chci ti pomoci jinak. To já na n budu dávat pozor. Nejsm plnohodnotný b h jako vy ostatní. Da í se mi stejn dob e tady jako v Aheao. Navíc m není pot eba jinde. Nemám d ti, nemám co v naší íši spravovat. Oba víte, že jsem nadbyte ný. Není d vod, pro bych tu nemohl z stat.“

„To nic nem ní na faktu, že žádná civilizace...“

„Nemusejí v d t, kým jsem,“ p edb hl otce Seheraf. „ ást své síly uzav u. Do toho me e. A matka zm ní m j vzhled, abych vypadal jako oni.“

Aurora svého syna pevn objala. Hltala v ni fialek, která ho následovala, kamkoli se hnul. Seheraf pohlédl na otce, který si udržel st ídmost. V d l, že v jeho o ích spat í vd k.

„D kuji,“ zašeptala bohyn .

Pršelo. Z mrak nad jejich hlavami se snášel hustý chladný děš . V každé kapce se zrcadlila matná zá e obklopující božská zjevení.

„Je to riskantní,“ pravil po chvíli ticha otec dra ího národa. „Za žádných okolností nesmí zjistit, že jsi jeden z nás. Rozumíš? Nikdy se to nedozv dí. Slib mi to.“

Seheraf váhavě píkývl. Vděl, že jeho otec bere sliby velmi vážně. Báł se, co by udělal, kdyby slib porušil, ale věřil si. A chtěl pomoci matce.

„Slibuji.“

„Něco pro tebe mám, synu,“ prohlásila Aurora a sehnula se k zemi.

Rašil z ní mramorový strom. Když vyrostl do dostatečné výšky, bohyně odtrhla jednu jeho větev. Už z ní trčely další, menší větvičky, a tak je odstranila. Položila kus mramoru ke rtě a dýchla na něj. Jeden z konců se bíle rozzářil. Celou větev obalilo bílé stříbro. Podala žezlo Seherafovi.

„Toto žezlo střež. Je nesmírně drahé.“

„Budu, matko.“

Bohyně se na něj srdečně usmála. „Jsi dobrý syn.“

Seheraf jí vtisknul do dlaní své housle. Když se zaktivovala posmutněle, šibalsky na ni mrknul a nenápadně se dotkl opasku. Měl zde zastrčenou flétnu vyřezanou z bílého dřeva. Krásnou i na poměry bohů. Pak se otočil zády ke svým rodičům a vydal se vstříc budoucnosti.

„Nezapomeň, co jsi slíbil,“ křikl za ním otec.

„Nezapomenu.“

I

MĚSTO V OBLACÍCH

I císař přiložil flétnu k ústům a začal hrát. Hrál tak překrásně, že se sama země roztančila. Třásla se blahem, praskala a pukala. Tak jako všichni ostatní i země při poslechu jeho hudby ztratila kus sebe. A on si jej přivlastnil. Zvedl ho svou vůlí do vzduchu, ukázal na ostrůvky vznášející se vysoko nad jeho hlavou a pravil: „Zde.“ Nic víc říkat nepotřeboval.

– z HISTORIE VĚKŮ

38. ORCO ROKU 240

Zvony Velkého Choria se rozeznaly. Jejich zvuk se šířil celým městem. V každém domě a chrámě vznášejícím se volně ve vzduchu bylo slyšet ono znamení ohlašující zasedání Rady. Pro většinu obyvatel vlastně tento majestátní kovový chór příliš mnoho neznamenal a ti, pro které zvony zněly, už byli všichni připraveni v nejvyšším a nejsvětlejším chrámu – Choriu –, aby zvolili nového serafína.

Jeden z nich však ještě nebyl na svém místě. Ta osoba právě seděla na hřejivé, nepřelípalivým sluncem zalité stěně lidského kostela. Jmenovala se Baendictiel a většinu svého života trávila právě na této stěně. Nechávala slunce, aby do ní pražilo, pozorovala ptáky na obloze nebo lidi na tržišti pod sebou. Zejména je. Byli tak odlišní. Archandělka Lianna byla eklektická hloupá a primitivní. Ještě před dvěma sty lety žili v jeskyních. To andělé jim ukázali civilizovaný svět, předvedli jim, jak využít přírodní materiály. Dali jim vzdělání, náboženství, písmo, jednotný jazyk. Lidé si díky Nebeským osvojili umění domestikace zvířat a zemědělství. Jenže na to všechno už stihli zapomenout. Nebyli v ní jako andělé. Nikdo z nich už si šlechtnost Nebes nepamatoval, andělé pro ně dnes nebyli ničím víc než zákonodárci, strážci pořádku, páni. Většina lidí se jich bála. A těch pár statečných k nim chovalo zášť. Andělé měli všeobecně za to, že původem této zlosti je závist, ale Baendictiel věděla, že jde o něco jiného. Prostšího.

Baendictiel nikdy nechodila mezi ně, nechávala je žít své životy. Oni by její odtazitost možná viděli jako projev

povýšenosti, ale nebylo tomu tak. Pítomnost Nebeš a na mezi nimi by nepinesla nic dobrého. To proto zstávala stranou. Mohla být součástí jejich život, istých a pirozených. Takových, jaké vedli jen a pouze smrtelníci.

Zrovna sledovala skupinku dětí hrajících si v koruně velkého kamenného stromu rostoucího ve středě náměstí. Nikde jinde na světě takový strom nestál. Podle nebeských legend byl onen strom anděl, který se nenarodil, a tak zkameněl. Baendictiel strom kdysi zajímal, ale te, po mnoha letech, jí připadal fádnil. Zajímali ji lidé, nebo ti se neustále mnilí. Žádný nebyl stejný. Každá generace, každý jednotlivec, vše bylo jediné, neustále formované proudy času. Jedno z dětí ustrnulo uprostřed hry a naslouchalo tomu, co brzy zaslechla i Baendictiel. Tiché, ale přesto zřetelně slyšitelné vyzvánění zvonu, jež jí k uším donesl svěží ranní vánek.

Chorium! Dnes se přece volí nový serafín! Okamžitě vyskočila na nohy. Široce roztáhla své křídla. Peří barvy mračen za slunečného dne zašvelelo ve větru. Někdy s nimi cvítila a pak se odrazila. Jedno, druhé, třetí mocné máchnutí a byla ve vzduchu. Prolétla nad městem, lidé se s vyděšeným křikem rozebíhali na všechny strany. Poryv větru, který způsobila, povalil několik méněbytných stánků na tržišti.

Volně stoupala, využívala přitom proud větru. Nechala se jimi vést, dokud jí unášely tam, kam potřebovala. Zanedlouho už byla daleko. Po lidském městem nezbyla ani památka. Letěla nad náechranými oblaky, vítr, dnes nepříliš silný, jí cuchal vlasy. Brzy už v dálce viděla Nebesa – vznešené město andělů, tisíckrát větší než kterékoli lidské, dvacetkrát větší než Nuombyne, nejstarší město národa elfů. Nebesa majestátně plula oblohou, spojena do jednoho celku z mnoha domků, chrámů, paláců, parků a amfiteátrů pomoci krásně zdobených mos-

t . Všudyp ítomný bílý mramor se vyjímal dokonce i na pozadí na echraných sn hových oblak.

ím blíže byla k Nebes m, tím siln ji poci ovala ono neodkladné naléhání zvon Velkého chrámu. Chorium bylo rozpoznatelné už zdálky. Nikdo, kdo k n mu mí il, jej nemohl minout. Každý sloup podpírající konstrukci dokonale bílého chrámu se ty il do výšky t í set stop. Majestátní kupole, zahalena ryzím zlatem, vytvá ela ve spojení se slune ními paprsky dojem, jako by snad Chorium bylo samo slunce.

Vždy chodila pozd . Lianna jí to asto vy ítala. íkala, že archand l by m l mít jisté kvality. M l by být dokonalým zt lesn ním and la, p íkladem. Baendictiel ji nikdy nebrala vážn . Pro se tím zat žovat? Rada stejn neza ne bez ní. Zvony budou znít, dokud nedorazí všichni archand lé. Na si tedy d lat starosti kv li pár minutám?

S touto myšlenkou p ístála p ed Choriem. U brány z masivního dubového d eva, v n mž byly umn vy ezány mnohé motivy – mimo jiné také šest and lských k ídel –, na ni ekala nervózn p ešlapující dívka a mnula si mezi prsty pramínek obsidiánov erných vlas .

Byla jako obvykle od na do kožené zbroje p evázané zlatou stuhou se symbolem náležícím Zlaté letce. Boty s nevysokým podpatkem jí sahaly až ke kolen m a mezi ty mi nažloutlými úhledn složenými k ídly se jí leskl pozlacený jílec me e.

„Ahoj, Beny, jdeš pozd ,“ pozdravila ji archand lka s káravým pohledem v o ích. Okamžit ale odhalila zuby ve v elém úsm vu.

„Že by snad hlasovali beze m ?“ zareagovala Baendictiel a op tovala jí úsm v.

„To sice ne, ale Lianna už rudne vzteky,“ oznámila s velkým pobavením Cartiel a pokusila se co nejv rn ji napodobit zlostný výraz.

„Pak bychom možná mly ještě chvíli po kat.“

„Lepší to už nebude.“

„Ale když po káme dost dlouho, mohla by velitelka Bílé letky puknout vzteky a já bych si kone n užila trochy klidu.“

Ob vyprskly smíchy. Notnou dobu se spolu smály, ale nakonec musely elit nevyhnutelnému. ekala je nejd ležit jší sch ze Rady za posledních t icet let, a tak se zhluboka nadechly a s kamenným výrazem kone n vešly do Choria.

Pokaždé, když vstoupila dovnit , byla Baendictiel stejn uchvácená. Obrovský sál vypl ovaly zprava i zleva zdobené terasy, které b hem nejr zn jších slavností p e tékaly ve ejností. Tyto uchvacující perly architektury podpíraly ady mohutného sloupoví. Nejvyšší sloupy se ty ily až ke stropu, kde stovky aritit – magických duhových kamen – vytvá ely spole n obraz Velké Aurory. Bohyn magie, lásky a vášn zde byla vyobrazena ve své p irozené kráse, taková, jakou ji bylo možno spatřit denn na obloze – proudy sv tla zachycené v tichém tanci plném n hy a lásky. Šest navzájem se proplétajících barev, ur ujících jednotlivé sv tové strany.

Vzadu, p ímo naproti vchodu, stálo na lehce vyvýšeném míst sedm mramorových tr n . Šest z nich bylo strohých, ale prost ední, nejv tší z nich p sobil zcela jiným dojmem. Zdobilo jej zlato spolu s drahými kameny a vysoké op radlo ve tvaru k ídel p sobilo velmi vznešeným dojmem. Byl na n m položený bílý polštá ek, na n mž leželo serafinovo žezlo, které dnes m lo získat nového majitele.

Napravo od velkého tr nu sed l archand l Eraton, velitel Žluté letky. Byl barevn pomalovaný, krom hn dé bederní roušky na sob nem l nic než prapodivný chochol z pestrobarevného pe í, zdobící jeho lesklou lebku, spolu s pon kud okázalým bronzovým náhrdelníkem.

Archand I Vaentor byl nejv tším mužem známého sv - ta a také byl považován za nejsiln ějšího vále níka. Od n byl do t ěžké plátové zbroje a zpod helmice sledoval d ní v sále vypo ítavým pohledem stratéga zkoumajícího po - hyby svého protivníka.

Na t etím tr nu sed la Lianna, velitelka Bílé letky, do které pat ila i Baendictiel. Archand lka, vždy a za všech okolností hrdá, vznešená a krásná, m la na sob lehké bílé šaty. Krk i záp stí jí zdobilo množství st í - brných kroužk , které p i každém jejím pohybu chras - tily a cinkaly.

První z levé strany pak byl archand I Urgan, velitel Zelené letky, zb hlé v myšlenkové magii. Jako vždy m l tento nep íliš nadaný telepat, avšak geniální telekinet na tvá i formální, nicne íkající výraz.

Jeho protikladem byl Azorius, brilantní stratég, je - muž v cest k naprosté genialit stály pouze jeho emoce, kterými se nechával as od asu ovládnout. Byl rovn ž zt lesn ním Rudé letky plné pyromant , vášnivých poe - t a skv lých st elc . On sám st elbu miloval a sv j luk nosil všude s sebou.

Poslední tr n zel prázdnotou. Krá ela k n mu Car - teliel, velitelka Zlaté, nejpo etn ější letky, jejímž úkolem bylo p edevším chránit jak celou íši a po ádek v ní, tak také serafina samotného.

Tato šestice vy nívala mezi ostatními archand ly jako konstelace nejmocn ějších muž ů a žen Nebes. íkalo se jim cherubíni a práv jeden z nich dnes m l být zvolen serafinem.

Baendictiel zamí ila k jedinému dosud volnému k e - slu z osmnácti ur ených pro zbylé archand ly. Usedla a pohlédla na ohništ uprost ed sálu. Už v n m leželo d evo ošet ené posvátnou magickou formulí. Sáhla pod k eslo a nahmatala vá ek s kameny. Uvnit byl topaz, safír, diamant, smaragd, rubín a zlatavý opál. Jeden dra -

hokam pro každého cherubína. Zvony utichly, což p i-
nutilo Baendictiel zvednout pohled. Rozhlédla se po tvá-
ích ostatních a její o i se st etly s Lianniným káravým
pohledem.

Už v Arnathiru, když zaregistrovala zvuk zvon , jí bylo
jasné, že neujde kázání, ale až te , tvá í v tvá Liann ,
na ni pln dolehlo nechutenství. Jakým právem ji vlast-
n cherubínka pou uje? Ob jsou stejn staré. Pravda,
Lianna byla mnohem zkušen jší. Pat ila už do p vodní
šestice cherubín sestavené po smrti Seherafa, p i zfor-
mování Rady, ale to jí nedávalo právo jednat s Baen-
dictiel jako s dít tem. Zpupn se na svou mentorku
usmála a dále už jí nev novala pozornost. Ob ad práv
zapo al.

Vstupní brána se otev ela doko án a dovnit vstoupili
s nábožn sklon nou hlavou ty i kn ží zaslíbeni ty em
božstv m Hillandonu. Všichni ochránci Choria byli za-
haleni do bílých rouch. T žké hábity ov šené cinkajícimi
zlatými p ív sky, kterými m li p ikryté hlavy, jim doko-
nale skrývaly tvá e.

Mniši obestoupili ohništ , každý se ve stejnou chví-
li svou holí dotknul d eva a ohe vzplál. Ho el jasným
modrým plamenem, na po est p edchozího serafína, zvo-
leného p ed t iceti lety. Vaentor, jemuž tato est náležela,
p edstoupil a jako první do n j vhodil kámen. Po n m
následovali zbylí cherubíni a poté i ostatní archand lé.
Baendictiel v d la, že brzy p ijde na adu. Pochopiteln
už d íve p emítala, pro koho bude hlasovat. Nyní držela
v rukou dva kameny.

Oba se jí svým p ekrásným t pytem vysmívaly. V d -
la, že to bude jeden z nich. Jeden z jejích p átel. Možná
nebylo správné volit takto, ale ona je znala a v d la, že
jsou oba skv lými kandidáty. Jenže koho vybrat? Srdce,
kterým se nau ila ídit, jí radilo jedno, ale rozum pravý
opak. Nakonec se rozhodla. Zvedla se z k esla, poma-

lu a slavnostně přistoupila k ohništi a pak do ní hodila hrubě obroušený smaragd.

Archandělé pomalu proudili hlavním vchodem ven z Choria. Nově zvolený serafín – Azorius – každému s charismatickým úsměvem na rtech tleskl rukou. Baendictiel byla zklamaná. Už to etí voják po sobě coby serafín. Přála by si, aby Nebesa měla opatru moudrého vládce. Pamatovala si, že počas vlády Urgara mnoho nevidaně vzkvétalo. To proto hlasovala pro něj, a ne pro Cartieliel.

„Vypadáš sklesle,“ zamumlala ke své přítelkyni, která jí krácela po boku.

„Cože?“ vypravila ze sebe Cartieliel, jako by právě procitla ze sna.

„Je ti to líto.“

„Ne, není. Víš, že ne. Nehodím se pro to. Být serafínkou. Takovou zodpovědnost bych neunesla.“

„Neměla by ses tolik podceňovat.“

„Poletíme ke mně. Dáme si čaj, co ty na to?“ zeptala se náhle po chvíli ticha cherubínka, snad aby změnila téma rozhovoru.

„Dneska ne,“ zavrtěla Baendictiel hlavou. „Nebyla bych dobrým společníkem. Mám toho moc, o čem musím přemýšlet. Navíc budu muset navštívit Liannu. Lépe si ji vyslechnout teď než později.“

„Chápu.“

Když procházely kolem Azoria, Cartieliel zabodla pohled do podlahy a prosmýkla se kolem něj, aniž by s ním prohodila jedině slovo. Baendictiel zdvojnásobila stiskla nabídnutou ruku a co nejrychleji se vydala za přítelkyni.

„Ale doprovodím tě domů,“ pravila, když opatru stály vedle sebe. Cartieliel se v odpověď na usmála.

Doletly k Cartielinu domu. Podél mostu vedoucího ke vchodu levitovaly zdobené sloupy, které byly tím vyšší, čím blíž byly k domu. Samotné dveře vypadaly obyčejně, stejně tak zbytek domu. Krychle z bílého mramoru s několika velkými okny, na ní posazená další krychle, jen o něco menší – druhé patro. Z ní pak vystupovala věžička, na jejímž vrcholku se nacházela observatoř. Baendictiel už tam mnohokrát zavítala. Ráda tam spolu se Cartieliem pozorovala mraky, když se přibližovala bouřka.

„Byla bys opravdu dobrou serafínkou,“ ujistila Cartieliem ve snaze ji povzbudit.

„Aspoň kdo si to myslí.“

Cartieliem Baendictiel objala, pak se odtáhla, stiskla jí ramena, lehce pokývla hlavou na pozdrav a přepěšla ke dveřím.

„Nechť ti Aurora žehná,“ křikla na ni Baendictiel. Ještě chvíli stála na místě, dokud nespátala Cartieliem v jednom z oken. Cherubínka se na ni skrze sklo usmála a zamávala jí. Teprve poté Baendictiel odletěla.

II

DAR DÁVNO ZTRACENÝ

Na počátku zde nebylo nic. Žádné lesy, žádná pohoří, ba dokonce ani oceány. Svět neexistoval. Byli tu jen bohové. Všichni čtyři na tu nezměrnou prázdnotu shlíželi ze svých království a plakali. Plakali, neb viděli věčnost, jež je čeká, a věděli, že v ní není nic než prázdnota. Ale jeden z nich – bůh beze jména – se rozhodl, že takto žít nechce, a proto začal tvořit. Vytvořil duhu a tu poté daroval bohyni Auroře, aby rozzářil její smutné bledé oči. Bohyni se dar tuze líbil. Chtěla věnovat bohu něco na oplátku. Darovala mu tedy nebe, po kterém se mohl na svých křídlech prohánět. Plasonovi se Aurořin výtvor zalíbil, a tak stvořil oceány, ve kterých se odrážela jeho krása. Pak přišla Nolia.

„Takové krásy je jen pro nás čtyři škoda,“ pravila. „Měli bychom vyčarovat další bytosti. Takové, které to vše ocení.“

Když jí ostatní dali za pravdu, vytvořila Nolia pevninu, po které by tito tvorové mohli chodit. Pak tři bohové přivedli na svět život. Plasonus zaplnil vodstva, Nolia pevninu a Bezejmenný bůh oblohu – dárek od Aurory.

Sama Aurora se vypravila do říší bohů a začala je přetvářet tak, aby se v nich bohům dobře žilo.

Když bylo hotovo, bohové se dohodli, že každý přivede na svět moudré bytosti. Takové, které se k nim po smrti připojí v jejich nyní tuze krásných panstvích.

Bůh moře Plasonus dal vzniknout plaiskonům. Ti obývali vodstva spolu s krakeny, velrybami a delfíny. Jejich těla podobná tělům chobotnic nebyla uzpůsobena k delšímu pobytu na souši, a tak zůstávali zde, odděleni od ostatních dětí bohů.

Bohyně života Nolia přivedla na svět tři velké národy Archaei. Lidi, trpaslíky a elfy. Elfové, jakožto její bezesporu nejlepší dílo, se jí zalíbili natolik, že jimi osídlila i druhý světadíl Hillandonu. Spolu s nimi sem přivedla i tvory podobné trpaslíkům. Bohyně se pokusila napravit menší vzrůst těchto silných a houževnatých válečníků, a tak vznikli saahizští obři.

Bezejmenný bůh nebo také bůh otevřené oblohy stvořil největší bouři, jakou kdy tento svět viděl nebo uvidí. Z té bouře vyletěly desetitisíce draků. Mezi nimi vznikl jeden, který převyšoval všechny ostatní. Při jeho zrodu se dva formující se draci dostali příliš blízko k sobě, a tak byli uvězněni v jednom obřím těle. Silnější mysl potom zahubila slabší, a tak vznikl Jákob, samozvaný dračí král. Bohužel jeho dívka brzy zdivočela. Zapomněla na svého otce, svoboda zaplavila jejich srdce a oni propadli krvelačnému řádění. Staly se z nich šelmy.

Všechny tyto rasy, všichni živočichové se mohli rozmnožovat. Někteří ve větším měřítku, jiní v menším. Ale jedna rasa to neuměla. Rasa, kterou stvořila Velká Aurora – Nebešťané. Aurora jim do vínku dala vše, co potřebovali. Vědomosti, sílu, jazyk a písmo. Měli vše krom možnosti mít děti. Jistě, andělé byli věční. Zpočátku se nezabývali problémy smrtelníků. Něco tak primitivního jako rozmnožování se jim hnusilo. Pak ale navázali kon-

takt s lidmi. Uvědomili si, o co přicházejí. Bylo to zvláštní. Po všech stránkách vypadali jako lidé. Byli rozdělení na pohlaví, nechyběly jim ani potřebné části těla, ale nebyli schopni zplodit dítě. Žádnému z párů, ba dokonce ani z těch smíšených s nižšími rasami, se nikdy nic takového nepovedlo. Až na jeden jediný...

– z úvodu do HISTORIE VĚKŮ

72. IKMEM ROKU 87

Baendictiel dala záložku do krásné v k ži vázané knihy, kterou si vyp j ila z Azoriovy knihovny, a zaklapla ji. Když jí zrak spo inul na and lském robátku, sedícím uprost ed místnosti jen tak na podlaze a držícím v baculatých prstících st íbrnou vidli ku, na rtech jí zahrál úsm v.

„Kde jsi to zase vyhrabala?“ zasmála se, zvedla se z k esla a dít ti p íbor sebrala.

I když v tom v tšina Nebeš an nevid la rozdíl, Baendictiel moc dob e v d la, že Carteliel, p estože by m la, nevypadá jako novorozen . Už od narození se podobala spíše ro nímu dít ti a jako každé správné batole po ád musela mít n co v ústech. Baendictiel se nap ímila a odnesla vidli ku do kuchyn .

Když se vrátila, spat ila mali kou Carteliel, jak cumlá další. Rozesmála se. Chytla ji pod pažemi a zvedla do výšky. Carteliel se to náramn líbilo. Smála se, t epotala k idélky, její pe í odráželo slune ní svit, a vypadala tak, jako by zá ila.

Dve e se otev ely a dovnit vešel Azorius. Letmo se na n usmál, p išel k Carteliel a políbil ji na elo. Pak p ešel ke schodišti a zakrátko zmizel z dohledu. Od doby, kdy jeho žena Araid a zahynula p i porodu, byl úpln jiný než d ív. Býval veselý, milý, všechen lid ho miloval. Nyní se uzav el do sebe. Už celé m síce se nezasmál, své dce i nev noval více pozornosti, než bylo v jeho o ích nezbytné, nejspíš práv proto, jak moc se Araid podobala.

Z dumání Baendictiel vytrhl Cartelielin smích. Usmála se na ni, položila ji na zem a zatvářila se píšně. Měla ká se tomu jen dál chtěla. Jistě v dle, že se Baendictiel ve skutečnosti nezlobí.

„Tak, prcku,“ zařála, „kdepak si schováváš ty kuchyňské potřeby?“

Cartiel vyprskla smíchy, přitom zahodila vidličku a vypoukla velké hnědé oči. *Kdybys mohla dospět, pomyslela si Baendictiel, jistě bys byla úžasnou ženou.*

Zastavila se, ruka jí zamrzla uprostřed pohybu. Stála před dveřmi a přemítala, zda vejít, či nikoli. Byly poutevné. Baendictiel slyšela praskot ohně v krbu a také šustění papíru.

„Co potřeby?“ ozvalo se z pracovny. Bylo evidentní, že cherubín mluví na ni. Zatvářila tedy do dveří a ty se se skřípkou otevřely. Než vešla, zbytně zaklepala na dveřní rám.

Azorius seděl u stolu z masivního dubového dřeva přeplněného papíry, sklenicemi, talíři a nedopitými šálky kávy. On sám se nad tím chaosem skláněl a něco hledal. Letmo na ni pohlédl a pokračoval v činnosti.

„Já jen... říkala jsem si, jestli nestojíte o společnost.“

Pod šenonem na ni vytěštil oči. Instinktivně o krok ustoupila, načež zakopala o práh. Její roztahující se křídla zavádila o zárubeň a zmírnila tak pád, ale pocítila v nich škrbnutí bolesti. Azorius k ní pohotovpřiskočil a podal jí ruku. Baendictiel, jejíž tvář ehoely zahanbením, pomoc přijala a namáhavě se postavila.

„Jsi v pořádku?“ otázal se mechanicky.

„Myslím, že jsem si něco zlomila,“ hlesla. Pokusila se rozevřít pravé křídlo, ale jen s ním lehce cukla, zastavila ji bolest. „To bude dobré, zvládnou to napravit,“ zamumlala polohlasně.

P ešla po pokoji k jedné ze židlí, na nichž byly naskládané hromady další korespondence anebo použitého oblení. Zvedla z ní štos papír , na ež jí Azorius ukázal, kam je má položit. Když si Nebeš anka sedla, za ala pomalu rozevírat k ídlo.

„M žu pro n koho poslat,“ navrhl Azorius, když si všiml, jak velkou námahu jí íní k ídlo roztáhnout.

„Ne, tohle musím zvládnout. Není zlomené, jen pohmožd né,“ zhodnotila sv j stav. „Takže nejde o nic víc než rutinní zákrok.“

„Lé ítel by to zvládl jist lépe.“

„Chci se zlepšit. Jako jedna z optim druhého praporu Liseriovy eskadry te velím lé ítel m. Mohu být sebesiln jší, ale pokud se nezlepším v lé ení, vždy v jejich o ích budu jen protektorkou.“

„Možná jsi m la z stat pod Zipirou.“

„Zipira se o leny své eskadry nezajímá.“

„ íká se to o ní.“

„Veškerou skute nou moc mají tribuni. A ti m nemají moc v lásce. Utvo ili n co jako radu. Urazíte jednoho, urazíte všechny. Už jsem se smí ila s tím, že budu navždy jen jednou z pil , ale pak m oslovil archand l Liserius. N co ve mn vidí. Nebo to aspo tvrdí. Umožnil mi p estoupit do své eskadry, a co víc, povýšil m . Nemohla jsem takovou šanci zahodit.“

Baendictiel za ala pracovat na lé b . Dlan se jí rozzá ily. Sv tlo dopadalo na pe í jejího k ídla a to jej rozptylovalo do ovzduší.

„Kolika and l m te vlastn velíš?“ zeptal se, spíše aby zaplašil ticho, které nyní v pracovn panovalo, než proto, že by ho to opravdu zajímalo.

„Šesti st m šedesáti p ti,“ odpov d la hrd Nebeš anka. „Hotovo,“ prohlásila záhy a opatrn zamávala erstv vylé eným k ídlem.

„Vypadá v po ádku,“ posoudil situaci cherubín.

Baendictiel se op t za ervenala, když si vzpomn la na po átek jejich konverzace.

„Nemyslela jsem to tak, jak to vypadalo,“ pravila. „P ípadáte mi osam lý. Opoušt jí vás p átelé, vy sám se p ede vším uzavíráte. M l byste s tím n co d lat.“

„Araida –“

„I mn chybí, Azorie. Ale už je to skoro rok. Musíte se vrátit do b žného života. Pomohu vám s tím.“

„Nestojím o to.“

„M l byste nad tím p emýšlet.“ Zvedla se ze židle. „Už kv li Carteliel.“

P es Azoriovu tvá p eb hl stín. Oto il se k Baendictiel zády a vykro il k oknu. Pocítala nutkání jej následovat, ale rozmyslela si to. Místo toho z stala na míst .

„Budu o tom p emýšlet,“ ekl o n kolik minut pozd ji, aby tak ukon il t žké dusivé ticho v místnosti, p erušované pouze zvuky doho ívajícího ohn . „Te si p eji být sám.“

„Ovšem,“ lehce se uklonila.

„Myslím, že Liserius ud lal správnou v c. Tak jako se Chorium neobejde bez sloup , i my pot ebujeme své vlastní pilí e. V d ní, znalosti, ale p edevším zkušenost. Zkušenost je ze všeho nejd ležit jší.“

„A láska?“

V odrazu Azoriovu tvá e na okenním skle Baendictiel spat ila, že se usmál. Nemohla si být jistá, jaký význam tento úsm v m l, ale cht la v ít, že mu p ípomn la n co p íjemného, co prožil spolu s Araidou. A tak tomu také uv íla.

38. ORCO ROKU 240

Když se vracela ze schůzky s Liannou, už se nepřipravovalo. Zářivá Velké Aurory už téměř zmizela a Baendictiel ztuhlala cítila, že magie ve vzduchu ubylo. Měla se jako hustá mlha šířící šedivá mračka. Modrá letka už měla jistou pohotovost. Takovéto přirodní jevy ve městě nikdy nevydržely příliš dlouho.

Právě kvůli tomu mrak mohl až do poslední chvíle nevšimla muže stojícího u jejího domu. Byl vysoký, hlavu mu zakrývala tmavě zelená kapuce, ruce mu byly složeny za zády.

„Očekával jsem, že domů dorazíš dříve.“

„Musela jsem si ještě něco zařídit,“ osvětlila Nebešanovi Baendictiel neurčitě. „Co pro tebe mám žadovat, Urgare?“

Cherubín se naklonil, aby mu archandělka viděla do očí. Odhalil tak svůj podivuhodně hezký obličej, jehož dokonalou symetrií narušovaly rozčuchané vlasy barvy bouřkových mraků, které mu do očí neustále padaly.

„Mám jsem soukromou audienci u serafína. Zna mne rozladila. Rád bych věděl, zda byste mě nepozvala na šálek čaje.“

„Samozřejmě, jen pojď dál,“ zasmála se Baendictiel a odemkla dveře.

„Je už pozdě, pochopím, budeš-li si chtít odpočinout, mohu se zrovna tak stavět zítra.“

„Urgare,“ obrátila Baendictiel oči v sloup, „povídám, abys šel dál. Nevadí mi to, vyslechnu si tě.“

Když společně vešli dovnitř, pokynula Urgarovi, aby si odložil. Cherubín si svlékl plášť, pověsil jej na háček

a úhledn ho urovnal, aby vypadal co možná nejlépe. Poté následoval Baendictiel. Když byl aj hotov, oba dva společn zasedli ke stolku v místnosti, které Carteliel p ezdívala salonek. Bylo zde na policích mnoho knih, um lecky vypracované sk í ky zdobily sošky a svícny, na st nách visely obrazy. Pokoj byl tím vším naprosto zahlcený. Zbytek Baendictielina domu p sobil mnohem více stroze, vzdušn . Reprezentativn . Archand lka vždy íkala, že v tomto pokoji se jí, obklopené všemožnou krásou, nejlépe p emýšlí. Urgar se zde cítil pon kud ne- sv j, ale nehodlal to na sob nechat znát.

„Cht l jsem se serafínem prodiskutovat své návrhy. Plány do budoucna. Víš o nich. Cht l jsem je prosadit, pokud by se mi dostalo té velké cti a zvolili by mne za serafína.“

„A co t tak rozrušilo?“ zeptala se, usrkávajíc sv j nápoj.

„Mám-li shrnout vše, co se odehrálo – jednoduše mne odbyl. Nejeví o žádné zm ny zájem, dle jeho slov jej eká mnoho úkol , jež považuje za podstatn jší.“

„Nedivím se mu. Musí se p edvést v dobrém sv tle. Ukázat, že dovede vládnout sám.“

„Ano, práv z toho d vodu jsem s ním jednal v na- prostém soukromí. Nikdo by nic netušil.“

„Dej mu as. Možná rok, než se všechno uklidní. Zm - na je vždycky t žká.“

„Snad máš pravdu.“

Oba upili n co aje. Baendictiel zhltnla kolá ek, který jí zbyl od snídan . Chvíli ml ky pozorovali jeden z ob- raz . Byl na n m strom posetý r žovými kv ty a za ním v dálce tan íla na nebi Velká Aurora. Strom stál na okra- jí propasti. N které jeho ko eny n ly p ímo do ní. Bylo evidentní, že kdyby strom byl skute ný, v tom okamžiku by jej od zkázy d lilo už jen n kolik let.

„Jak se jí da í?“ otázal se náhle cherubín.

„Dobře. Už jsem tě bojoval. Myslím, že jí to dost pomáhá.“

„Ach tak,“ Urgar usrkl z glazovaného elfského porcelánu a velmi pomalu jej magicky, bez použití rukou, vrátil na podšálek. Porcelán zacinkal, na což Nebeš an zareagoval zmuřenou grimasou.

„Je to už dlouho. Dávno se přes to přesla.“

„Ne, nepřesla. Vidím jí to na očích pokaždé, když na mne pohlédne. Víš, o čem jsem, že po těch asterných událostech už se mnou nebudeš chtít mít pranic společného.“

„Klidíš mi, víš to?“

„Omlouvám se,“ zahledl se na svůj šálek.

„Urgare,“ usmála se na něj vlídně Baendictiel a soucitně skryla jeho ruku v dlaních, „jsi můj nejdražší přítel. Tolik jsi toho pro mě udělal. Ani na vteřinu nemysli na to, že bych na tebe zanevřela.“

„Děkuji. Moc to pro mne znamená. Nyní odejdu, dlouho jsem nespál. Podepisuje se to na mně. I když byl výborný, mimochodem. Jistě se v nejbližší době ještě stávím. Snad náš rozhovor proběhne ve veselejšímu duchu.“

„Doufám,“ přitakala. „Vyprovodím tě.“

„Ne, to je v pořádku. Cestu ven naleznu sám.“

„Sladké sny, příteli.“

„I tobě. Nechť ti Aurora žehná, Nebesa nechť...“

„Opovaž se to dokončit!“ zvolala za ním se smíchem.

„Říkala jsem ti, že je divné používat to celé!“

„Pravda. Tak tedy – nechť ti Aurora žehná.“

72. IKMEM ROKU 87

Baendictiel se sklán la nad postýlkou spící Cartiel. Ráda se dívala, jak usíná, jenže tentokrát ji to net šilo tak jako obvykle. V duchu se neustále vracela k Azoriovu smutnému úsmvu. M la pro jeho bolest pochopení. Nanešt stí pro n j se v ní však nemohl dovolit utáp t p íliš dlouho. Být cherubínem p edstavovalo zna nou zodpov dnost.

Cartiel na okamžik vypadala, že se probudí, a tak Baendictiel zpozorn la. To dít bylo tak p ekrásné. Všechna d tská batolata ve srovnání s tak krásnou hol i kou p sobila nesmírn oškliv . Natáhla k ní ruku. Jemn ji pohládila po tvá i ce. Zdálo se jí, že se Cartiel lehounce usmála.

„Kěž bych t mohla vid t vyr stat,“ špitla. „Ale nejde to. My nestárneme. Možná to je ten d vod, pro nem žeme mít d ti. Bohové to tak za ídili, aby zabránili takovým tragédiím,“ povzdechla si. „P ála bych si, aby ud lali výjimku.“

Najednou ji jakási nepopsatelná síla odmrštila dozadu. Prudce zaklonila hlavu, její mysl jako by explo dovala. Vid la nes etné množství nejz zn jších výjev a obraz . Spat íla tisíce tvá í b hem n kolika málo okamžik . N které z t ch výjev byly dost z etelné na to, aby si uv domila, co vlastn vidí.

Ženu krá ející v mo i mrtvol. M la erné vlasy a ty i k ídla, po tvá ích jí stékaly slzy. Vysokou v ž z tmavého kamene rozt íst nou na kusy. Už ji vid la, ale nedokázala si vzpomenout kde. D sívé bezduché postavy potu-

lující se pustou krajinou, mnohé smrtelné raně, přesto krájející. A za nimi Chorium tíčí se k zemi. Armádu od nou do zlaté zbroje, vedenou ženou, již před pouhým okamžikem viděla brodit se mrtvými. V očích se jí zrcadlil smutek, ale také zlost a odhodlání. Obrovité zelené oko na obloze. Pod ním vyprahlou zemi bez života. To oko ji sledovalo. Dívalo se přímo na ni. Všechno potemnělo. Hlavu měla najednou prázdnou. Jediné, co zbylo, bylo to oko. Prohlíželo si ji, jeho pohled jako by se jí zářival do těch nejhlubších vrstev duše.

Z transu ji vytrhl dětský pláč. Otevřela oči. Svírala v náručí Cartiel, přelévala do ní veškerou svou moc. Dítě plakalo, křičelo, vřískało. Baendictiel ho okamžitě položila. Zastavila svou magii. Vyděšeně se rozhlížela po místnosti, přerývaně dýchala. Nechápala, co se to stalo. V hlavě měla zmatek. Ze všeho, co spatřila, se jí v mysli poskládala jediná věta.

Dávno poté, co zde nebudeme.

73. IKMEM ROKU 87

Baendictiel strávila celý den mimo Nebesa. Posadila se na kamennou větev Věného stromu a pozorovala lidi kolem sebe. Byli to novopříchozí. Nejspíš se jim zamlouvalo žít tak blízko andělů a právě onen kamenný strom pro ně zřejmě představoval znamení, že se zde mají usadit. Lidská rasa se za posledních padesát let značně změnila. Pod vlivem andělů rychle dospívala. Tyto novostavěné osady toho byly dobrým příkladem. Cítila se mezi lidmi nepatřičně. Každé dítě na ni ukazovalo, každý dospělý se po ní nervózně ohlížel. Asi si bude muset najít jiné místo k rozjímání.

Seděla na větvě celé hodiny. Přemýšlela. O Cartieli, o tom, co se přihodilo minulé noci. Měla by se podívat, jestli je v pořádku. Zkontrolovat, zda se jí nic nestalo. Seskočila ze stromu, popošla, aby si při rozletu neporanila křídla o větev, a vzlétla. Letěla přímo k Azoriovu domu. Jak se blížila, po větvích andělů kolem ní rostl. U domu samotného jich byly celé zástupy. Nic se nestalo.

Baendictiel rychle proletěla nad nimi. Jako prima Bílé letky se netušila při velkém respektu, ale v tšine Nebes an vědla, jaký má k Azoriovi a hlavně k Cartieli vztah, a tak jí ustupovali z cesty. Prosvítila otevřenými dveřmi. Zmateně se rozhlížela, křídla roztažená, připravená na cokoli. Těm na cokoli.

Andělé byli shromážděni kolem dívky. Vypadala mladší než jiní andělé. Měla krásná, lehce nažloutlá křídla. Nesložená, avšak volně svášená tak, že ležela na podlaze. Byla zabalená do deky, kromě ní na sobě nejspíš nic

nem la. Nejvíce však Baendictiel zaujal její obli ej. Zna-
la ho. Vid la ho, a ne jednou. Byla to ta žena z její v e-
řejší vize. Ta s dlouhými ernými vlasy a smaragdov ze-
lenýma o ima. Když se na ni usmála, Baendictiel p eb hl
mráz po zádech. Nešlo o žádnou cizí dívku. Byla to...

„Ahoj, Beny!“ k ikla na ni Nebeš anka.

Baendictiel stála jako opa ená. Všichni kolem utichli
a zadávali se na ni, ale ona je nevnímala. Nevnímala ni-
koho krom té dívky.

„Be-ny?“ vykoktala.

„Ano,“ p ikývla s úsm vem na tvá i. „Tak se p ece
jmenuješ, ne? Baendictiel.“

P išla až k ní. Nebeš anka se po ád usmívala. Pak se
sehnula, odhrnula roh koberce a odhalila díru v podla-
ze, v níž byly schované dv vidli ky a lži ka. Šibalsky na
Baendictiel mrkla.

„Carteliel?“ vydechla Baendictiel.

Nebeš anka se op t nap ímila. Na chvíli m la v ob-
li eji naprosto vážný výraz. Hned nato se ale rozesmála
a vysko íla, aby Baendictiel objala. Když z jejího t la sje-
la deka, Baendictiel od ní poodstoupila, pohoršená tím,
že skoro žádný z and l neodvrátil pohled. Carteliel se-
brala deku a bezstarostn se do ní op t zabalila.

N jakou dobu nebyla Baendictiel schopná slova. Nedo-
kázala se vzpamatovat. Pak se vyptávala, kdo provedl
ono kouzlo, díky kterému zestárla. Zpo átku na n m
pracovalo mnoho lé itel , zejména práv z její eskadry,
ale žádný z nich nebyl úsp šný, a tak zájem po p lroce
ochabl. O to víc ji tedy p ekvapilo, že k pr lomou došlo
práv te .

„Ráno jsem ji našel. Hrála si, vypadala jako p ti-
možná šestiletá,“ osv tlil jí Azorius. „Nikdo s ní posled-
ních n kolik dní nebyl, krom tebe.“

Ta magie p edešlého ve era. Baendictiel se n jak muselo poda it provést správné kouzlo. Netušila jak, nev - d la, co d lala, když byla v transu. Byla pod šená a ohromená zároveň .

„Je tu ale jeden problém,“ pronesl Liserius, jenž se u dve í vedoucích do zahrady málem srazil s odcházející Carteliel. „Od té doby stárne každé dv hodiny o jeden rok. Jestli to tak p jde dál, m žeme p edpokládat, že do t ech dní zem e.“

Mluvil ledov chladn . Bylo mu zcela lhostejné, co se se Carteliel stane. Jenže Azorius byl cherubín. Nemohl odmítnout jeho žádost o pomoc. Navíc, jak si Baendictiel dovedla p edstavit, byla tato událost pro Liseria velmi zajímavá po v decké stránce.

„Mysleli jsme si, že práv ty jsi kouzlo seslala. Poslali jsme pro tebe, ale nikdo netušil, kde je ti konec.“

„Byla jsem mimo m sto.“

„P edpokládám, že nevíš, kdo kouzlo provedl?“

„Já to byla,“ zamumlala po chvíli Baendictiel. „Jen m p ekvapilo, že fungovalo. Ne ekala jsem to.“

P í pohledu na Liseria si uv domila, že ten muž velmi dob e ví, že jim ne íká celou pravdu. Nikdo jiný ale o ividn pochybnosti nem l a archand l ji neprozradil.

„Pak jsi to jedin ty, kdo m že stárnutí té dívky zastavit.“

Sed la se Carteliel v zahrad . Baendictiel již mnohokrát obdivovala p ekrásné orchideje, které zde kdysi zasadila Araida. Tentokrát ale nedokázala myslet na nic jiného než na Carteliel.

„Dokážeš to?“ zeptala se jí smutn , nebo možná zamyšlen Carteliel.

„Doufám, že ano,“ odpov d la Baendictiel. „Možná vím, jak kouzlo zvrátit. Nejsem si tím ale jistá.“

„Zkus to,“ ekla rozhodn Carteliel.

„M že to být nebezpe né.“

„Jinou šanci z ejm nemáme.“

Baendictiel byla ohromená. Carteliel nezestárla pouze fyzicky, ale také psychicky. Už se nijak nelišila od ostatních and l . Nic nenasv d ovalo tomu, že byla ještě p ed nedávnem pouhým batoletem.

„Dobrá,“ souhlasila Baendictiel a chytila Carteliel za ruku.

To Velká Aurora jí pomohla vytvo it kouzlo. Muselo to tak být. Kdo jiný by toho byl schopen? To ona ukázala Baendictiel budoucnost. Vedla její kroky, aby zachránila Carteliel.

Dávno poté, co zde nebudeme.

Baendictiel si vybavila Chorium padající z oblohy. Pak si vzpomn la na Carteliel v ele armády. Je p edur ená zachránit je. Všechny. Proto jí Velká Aurora pomohla. A pokud je tomu tak, pom že znova.

Baendictiel si položila druhou ruku na srdce. Vytvo ila magický most. Spojila svou magii s magií Carteliel. Zav ela o i. Uvolnila se, vy istila si hlavu. Na okamžik op t spat ila ono oko, ale vzáp tí se rozplynulo. Namís to n j se objevila obloha. Obloha bez slunce, temné nebe plné malinkých sv télek. A mezi t mito sv télky jasn zá ila Velká Aurora.

„Má paní, vládkyn jasn é oblohy, zt lesn ní moci a magie, bohyn lásky a moudrosti, p icházím za tebou s prosbou.“

Nikdy nikomu neodpov d la. N kte í Nebeš ané strávil roky modlitbami, ale nikdy nezaznamenali by jen náznak pozornosti bohyn . Baendictiel si ale byla jistá, že ji Aurora vyslyší. Už to p ece jednou ud lala.

„Tvá vnu ka umírá. Umírá, protože jsem ji díky tvé moci uzdravila. Stárne. Neuv íteln rychle. A pokud mi nepom žeš, zahyne. Má paní, žádám t o pomoc.“

Žádná odpověď. V myslí jí opět vytanula již známá vta.

Dávno poté, co zde nebudeme.

„Prosím tě. Když pomůžeš, naplní se, co jsi předpovědla,“ hlas se jí zadržoval. „Já sama na to dohlédnu. Budu jí pomáhat, starat se o ni, udržet ji. A jednoho dne stane na samotném vrcholu. Povede náš lid a změní celý svět. Její jméno si budou pamatovat celé generace. Ještě dlouho po její smrti si o ní budou vyprávět. Ještě ... *dávno poté, co zde nebudeme.*“

Odpověď nepřicházela. Obraz oblohy se začal vytrácet, až zbyla jen tma. Baendictiel otevřela oči. Do oblohy se jí dívala zmatená Cartieliel. Chtěla něco říct, ale příliš se obávala odpovědi.

Baendictiel svírala ramena. Nepouštěla Cartielielinu ruku, ale pomalu nechala odtéct svou magii zpět. Pak zavřela oči. Po obloze jí stékaly horké slzy. Nedokázala se Cartieliel podívat do očí, říct jí, že do té chvíle bude mrtvá. Je to její vina. Jen kvůli ní Cartieliel zemře. Protože ji chtěla vyléčit, napravit. To ona ji zabila.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím, pomoz mi. Je to moje vina,“ vzlykala. „Nechť la jsem, aby to takhle dopadlo. Nechci ji vidět umírat. Ne kvůli mně. Prosím, zachraň ji.“

Íp se zavěšená víčka spatřila jasný záblesk bílého světla. Vzhledla. Kolem Cartieliel protékaly pramínky Baendictieliny magie. Dotýkaly se jí, vytvářely různé prapodivné obrazce a opět se rozlétaly do stran. Celou ji obestoupila magie. Bylo jí tolik, až Baendictiel pochybovala, že je pouze její. Pak se všechna najednou uvolnila. A ony obě padly v mdlobách k zemi.

49. ORCO ROKU 240

V poloprázdných kasárnách Modré letky panovalo hrobové ticho. Všichni zde přítomní vojáci – pouhé dvě mety, celkem tedy třicet bojovníků – bez jediného hlesu vykávali, shromážděni kolem jediného hrobového pochodu upevněného na stěně. Byli to prvotní zabijáci, mety Becha a Hereta, které byly mezi lety Modré letky vyhlášené. Velitelé Baerch a Heretus seděli stranou a tiše rozmlouvali. Právě od začátku jeden z nich i oba propukli v hlasitý smích, ale jinak mluvili tak potichu, že je téměř nebylo slyšet.

Jak Baerch, tak Heretus byli immuni. Setrvali tedy na svých nejnižších důstojnických postech. Každý z nich měl na starost patnáct lidí. Každý archanděl Modré letky velel celým sedmi a půl tisíci takových imunit, ale tyto dva se od ostatních lišili. Kdyby chtěli, už dávno mohli velet početné armádě, ale oni povýšení své odmítali a ponechávali si pod sebou pouze muže, se kterými si vybudovali velmi silné pouto. Každý z nich byl přítomně dost silný, aby se stal nikým víc než obyčejným vojákem. Vydali však, že být součástí Bechy je mnohem víc než získat post velitele. Že není příliš Nebeš ani, kteří by se mohli chlubit členstvím v Heret – elitní jednotce lovců a zabijáků.

Hereta se skládala výhradně z mohutných mužů vynikajících značnou silou a houževnatostí. Byli pravým opakem svého velitele, jenž výškou nepřesahoval patnáct a půl stopy a jen zřídka se aktivně účastnil boje. Specializoval se na magii, v níž opravdu vynikal. Nicméně, kteří spolu s ním zabíjeli už za časů války s trpaslíky,

v d li, že je-li k tomu p inucen, dovede být s chladnou ocelí v rukou velmi nebezpe ný.

Becha p edstavovala podivnou sm sici žen i muž r z-norodého vzez ení, od obr vyzbrojených palicemi až po malé hbité dívky. Ode všech ale velitel o ekával napros-tou poslušnost, káže a schopnost zabít bez vý itek kdy-koli a kohokoli.

lenové obou met m li po ruce zbran a v bojové výstroji ekali na p íchod posledního lena jejich tajné výpravy. Vy kávali se zatajeným dechem, všichni až na immunity dychtiví bojovat bok po boku s legendou.

„Má zpožd ní,“ zamrmlal Baerch a vyhoupl se na nohy s úmyslem vypravit se ke vchodu. Heretus ho ale zastavil.

„Co, myslíš, že se ztratil? Sedej. On dorazí.“

Vysoký, le oproti len m Herety lehce pohublý Ne-beš an se op t posadil, vytasil jeden ze svých dvou me , odleh ených volným prostorem mezi ost ími, a po al jej pomalu brousit. Jelikož se p es sk ípavé zvuky nebylo možné dorozumívat tak potichu jako p edtím, oba veli-telé se pustili do b žného hovoru. Brzy se k nim p ipojili i ostatní. Zpo átku vážnoucí konverzace se velmi rych-le rozproudila a utvo ily se menší skupinky rozpráv jící o slavných ínech svých spolubojovník nebo vlastních neuv íitelných kouscích.

Jen co sta ila opadnout nervozita, všeobecné hý e-ní p erušilo bouchnutí a následné sk ípání rozléhající se prázdnými kasárnami. Dovnit vešel sám obr.

Cherubín Vaentor navzdory pozdní hodin vypadal sv že, odpo at a siln . V hranaté tvá i zarostlé hustým erným plnovousem nebyl znát ani stín únavy. Rovn ž jeho ch ze p sobila jako vždy d stojn , velkolep , a to nejen proto, že tato hora sval výrazn p evyšovala všech-ny ostatní and ly.

Obr šel na lehko, beze zbroje, dokonce i bez svého kladiva. T lo mu nechránilo nic než slabá halena, pod níž

se p i každém pohybu rýsovaly mohutné svaly, u pasu se mu houpaly dva dlouhé me e a mezi k ídly tr elo kopí dlouhé dobrých sedm stop.

„Pánové,“ oslovil archand l dva immunity, kte í se p i jeho vstupu okamžit vyškřábali na nohy, „doufám, že vaše jednotky jsou p ipraveny.“

„Není tak úpln snadné být p ipraven, nevíme-li na co,“ odv til cherubínovi odvážn Baerch.

„Oce uji vaši chápavost, immune Baerchu. Jak jsem vám již sd lil, nebylo bezpečné p edat vám informace p íliš brzy.“

„P edpokládám, že nyní tedy už nastal ten správný as?“

„Ne, ještě ne.“

„Nesmysly,“ odplivl si k hr ze všech svých pod ízených Heretus. „Nebudeme bojovat, když nevíme, proti komu a pro . Nevím, co plánujete. Nevím, co chcete po nás. Pro se tak namáháte s tím, abysme nic nev d lí? O co jde? Chci to v d t, než vyrazíme.“

„Myslím,“ prohlásil cherubín klidn , „že zapomínáš na jednu podstatnou v c. Po ád spadáte pod Modrou letku. Já jsem její cherubín, a tak splníte *každický můj rozkaz*. M j rozmar je vaší povinností.“

„Bacha,“ varoval ho Heretus, „jinde jste možná nej-mocn jší z mocnejch, ale tady máte kolem sebe t icet prvot ídních zabiják . Abyste nelitoval, že jste nez stal zticha.“

„Já jsem si vás nevybral, protože jste dob í bojovníci, ale protože to, co od vás vyžadují, je p ísn tajné. Doufal jsem, že tajemství udržíte. Jak se ale zdá, spletl jsem se. Oslovím n koho jiného. Najdu jiné muže dychtící sloužit serafínovi a jeho zájm m. Vy m žete jít.“

Zabijáci stáli ochromení strachem z málem rozpoutaného krveprolití. Deset stop vysoký obr po nich p ejel pohledem, sraštil hu até obo í a nakonec prohlásil: „Nebo ještě líp, odejdu já.“

„Ne, pane Vaentore,“ zarazil ho Baerch a postavil se mu do cesty. „My to pro vás uděláme. Opravdu.“

„Tvůj přítel je jiného názoru.“

„Heretus má dobré srdce. Nechce riskovat smrt svých lidí. My se ale výzvy nezalekneme. Má meta je vám plně k službám. Není nic, čím bychom si neporadili. A tajemství udržíme, na to se můžete spolehnout. Přísahám, že pokud kdokoli z mých lidí prozradí by jen nepatrnou část z toho, co nás dnes v noci čeká, osobně dohlédnu na to, aby toho litoval. *Dlouho* litoval.“

Cherubín si bojovníka měl modrýma očima, z nichž vyzařoval ledový chlad letící komety. Na obrovská i neprobíraly nijak nezvykle velké, ale když se k immunovi naklonil, uvědomil si Baerch, jak moc zdání klame. Vše na tom muži bylo obrovské a důstojné.

„Cením si tvé oddanosti. Myslím, že jedna meta bude pro náš úkol více než dost ujmout. Připravte se k odletu. Zanedlouho se sejdeme před kasárnami.“

Anděl bez dalšího otálení zamířil k východu, a to v etně svého velitele. Heretus si oproti odplivl a zatvářil se náležitě kysele.

„Vlez mu do prdele ještě víc a už tě nenajdem,“ zavěšoval. Byl si jistý, že ho cherubín slyšel, ale odivně ho to nechalo chladným. Měl ven z kasáren, stejně majestátní a hrdý jako vždy. Těsně za sebou zavěšoval dveře, ohlédl se po immunovi. Pohled, který mu vnoval, v sobě nenesl žádnou zlost ani touhu po pomstě. Nic. A právě tehdy Heretus pocítil opravdový strach.

Muži tam v tichosti postávali ještě dlouho poté, co Baerchova meta odletěla. Vrhali po svém v dci nevěstičky, zděšené a odsuzující pohledy, dokud plamen pochodně nezhasl. Pak se po sobě rozcházel. Jako poslední v kasárnách zůstal sám Heretus, přemítaje o tom, že právě možná udělal největší chybu svého života.

50. ORCO ROKU 240

Baendictieliny sny byly rozervány na kusy. Nep íjemný pocit, jenž se jí zmoc oval, stále sílil a nutil ji procitnout, zahodit blaženou spokojenost a vrátit se do reality bdění. Otev ela o í. Stále ležela v posteli. Do holé k že se jí opíralo slunce, pozorující ji jediným oknem v místnosti. Bylo žhavé, nelítostn horké, naléhav spalující. Stále nap l ve snách se posadila. Zlaté paprsky ji nep íjemn bodaly do o í, takže je p iv ela. Už se chystala si op t lehnout, když tu si uv domila, že slyší zvony. Jejich zvon ní sem doléhalo z druhé strany m sta. Ne od Choria, tyto zvony m ly jiný zvuk. Náležely citadele.

Archand lce bylo jasné, co to znamená. Poplach. Serafín svolává sv j lid do boje. Okamžit se vrhla ke sk íni, rychle vybrala jedny z leh ích šat , nasoukala se do nich, popadla bojovou h l a vyrazila ze dve í tak rychle, že je málem ani neotev ela.

Odevšad už proudily zástupy Nebeš an k citadele. Její lidé. Její eskadra mezi nimi pochopiteln byla také, alespo ást. Lé ítelé se boj neú astnili, jen poslíze lé ili ran né, ale protekto í ano. Její eskadra byla složená z obou, a tak mohla v davu místy rozeznat známé tvá e protektor , kte í se strachem, í dychtící po boji mí ili k masivní pevnosti dominující liešské ásti vn jšího okruhu m sta.

Velmi brzy ji spat íla. Byla nep ehlédnutelná. Hned po Velkém Choriu to byla nejv tší stavba na Nebesích, schopná pojmout p tinu obyvatel m sta najednou. Te k ní ale mí ilo mnohem víc and l . I když byla archand lkou, nebylo vylou eno, že se dovnit nedostane. Ne,

pokud si nepospíší. Let la tedy co nejrychleji, odhán la pomalejší letce, místy se omlouvala, ale za to v tšinou zaplatila srážkou s dalším and lem, a tak brzy zcela zanechala zdvo iltostí a dosáhla bran citadely d íve, než je obklopil nes etný dav. Práv kdýž p ístávala, málem se srazila s ženou vcházející dovnit . Byla to Carteliel.

„Promi , sp chám dovnit ,“ omluvila se archand lka Bílé letky.

„Nic se ned je. Poj , musíme rychle.“

„Nevíš, o co jde?“ k í ela Baendictiel na Carteliel za b hu. V okolním hluku bylo tém nemožné, aby se slyšely, a tak musely ob napínat uši.

„Lidské m sto Arnathír prý napadli draci,“ odpov d la Carteliel. „Údajn mí í k nám. Cht jí na nás zaúto it.“

Arnathír. M sto vystav né kolem kamenného stro mu. Když si Baendictiel uv domila, co její p ítelkyn íká, musela se zastavit. Ud lalo se jí zle, to íla se jí hlava. Carteliel byla okamžit u ní, aby jí pomohla.

„Arnathír už není,“ vypravila ze sebe.

„Ne, není,“ potvrdila Carteliel. „Zbyly z n j trosky.“

„Bohové...“

„Beny, musíme jít,“ p ípomínala jí netrp liv cherubínka.

Ob se op t daly do b hu. Když dorazily do hlavního sálu, byli zde už všichni cherubíni krom Vaentora. Všude poletovali a pobíhali and lé, in ely zbroje a zbra n a ozývaly se rozrušené hlasy vále ník . Obrovskou halu najednou zaplavilo silné sv tlo a žár vydávané ohnivou koulí vyslanou ke stropu. Celý dav utichl. Jen o chvíli pozd ji následovala další vlna horka, to když and l ve st íbrném kabát , který ve sv tle šesti impozantních planoucích k ídel metal zlaté odlesky, vzlétl. V jedné ruce držel žezlo a v druhé zlatý luk. Azorius – svrchovaný vládce Nebes.

„Dra í král Jákob si z ejm usmyslel, že ochutná and lské maso. Podle našich zpráv tu bude asi za hodinu a za zády mu stojí armáda dvou tisícovek drak . Spálili m sto na uhel a nyní hodlají zaúto it na nás, a to od cení.“

Davem se rozlehl znepokojený šum. Drak nebylo ve srovnání s Nebeš any p íliš, ale boj m s nimi se and lé vždy snažili vyhýbat. M li k tomu dobrý d vod. Draci totiž p evyšovali svou silou všechny ostatní rasy Hillandonu, a to v etn and l , kte í si dovedli podmanit lidi, trpaslíky i elfy. Draky ale ne. Nikdy se o to nepokoušeli. V d li, že cena za válku s nimi by byla p íliš vysoká.

„Máme už vypracovanou strategii. Vaši velitelé o ní budou zpraveni. Pevn doufám, že Nebesa nezklamete. Do p l hodiny chci mít na cení u m sta p ipraveno p t k ídel Žluté letky, šest prapor Zelené letky, celou Cathalovu eskadru – Modrá letka bude v nadcházejícím boji velmi d ležitá –, prapor Zlaté letky a ty i prapory protektor . Navíc se ke mn p ipojí prapory mé letky, které jsem již osobn vybral,“ rozkázal serafín.

Tehdy se zem lehce ot ásla. Všichni to pocítili a obrátili o i k otev ené brán . U kasáren p istál Vaentor a nyní se prodíral davem dovnit . Zastavil se u vchodu a vy kával, až mu and lé vytvo í uli ku až k serafínovi.

Každý jeho krok doprovázel silný dunivý zvuk rozléhající se celou místností. Jeho zbroj musela vážit alespo t i sta liber. V jedné ruce držel obrovské kladivo a druhou pohyboval sem a tam, rozmachoval se jí nad davem, jako by snad nev d l, co s ní.

Prošel Nebeš any vytvo enou uli kou až na vyvýšený stupínek, nad kterým se vznášel Azorius. Ten p istál, aby vyslechl, co mu chce obr sd lit. Pak se Vaentor oto il k ostatním a promluvil hromovým hlasem: „Všichni, co jste tady,“ s t mi slovy obsáhl máchnutím ruky veškeré shromážd né, „musíte p íjmout tyto t žké asy.

Pokud dnes prohrajeme, všechno, co jsme po staletí bu-
dovali, zmizí spolu s námi. Ale pokud zvít zíme, nebu-
de to znamenat konec. To, co na nás mí í, je jen zlomek
skute né dra í moci. Na tu musíme být p ipraveni. N -
kte í z vás se mnou dnes poletí do boje. Budu bojovat
po vašem boku, hlídat vám záda, drtit kosti našich spo-
le ných nep átel a metat na n blesky!“ Jeho slova byla
ím dál hlasit jší, až p ešla v ev. „A každý jeden z nich
bude litovat dne, kdy vylétl z mat ina hnízda. Kdo letí
se mnou?!“

Halou se rozezn l hlasitý jásot stovek bojechtivých
and l . Válka za ala.

III

OHEŇ A BLESKY

Žijeme v době, kdy skutečné vědění už nikoho nezajímá. V době, kdy lidé věří, že každý správný drak by měl chrlit oheň. Kde se tento mýtus vlastně vzal? Domnívám se, že jeho původ jistě souvisí s vysokou tělesnou teplotou těchto plazů, jde však o do nebe volající nesmysl. Na světě se nikdy neobjevil byt jen jediný drak, který by dokázal chrlit oheň, ba naopak – dračí kůže je na oheň obzvláště citlivá.

– z BYTOSTÍ MYSTICKÝCH, KNIHY PRVNÍ

